

SZEPTEMBER.

ERDÉSZETI LAPOK

LXXIV. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

9. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Megindították 1862-ben WAGNER KÁROLY és DIVALD ADOLF

Felelős szerkesztő

BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1935. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnének.

(Telefon: 237—22.)

Krónika

1. A vasúti szállítási díjkedvezmény.

A Vasúti és Közlekedési Közlöny augusztus 22-iki 67. száma hozza a Magyar Királyi Államvasutak 45.400/1935. C. II. számú hirdetményét, amely az eddig érvényben volt tűzifaszállítási díjtételek érvényességét 1936. évi augusztus 31-ikéig meghosszabbítja.

Hosszú küzdelem záródik le végeredményében legalább is egy időre, ezzel a hirdetménnyel.

Több ízben foglalkoztunk már ehelyütt a kérdéssel és rámutattunk annak a legkülönbözőbb gazdasági vonatkozásaira.

Rámutattunk arra is, hogy minden méltányosságot figyelembe véve, legfeljebb 2—300.000 pengő lehet az, amit az Államvasút lényegében mint áldozatot tüntethet fel.

Van egy újabb bizonyítékunk arra is, hogy az a beállítás, mintha ezekre a díjtételekre az Államvasút ráfizetne, némileg túlzott.

A tűzifánál sokkal értékesebb külföldi származású fűrészárú és parkettfriz, Záhony határtól Szentgotthárd határig való tranzito szállításáért az államvasút 149 pengős díjtételt számított akkor, amikor ezzel a fűrészelt fával a sokkal drágább díj-

tétellel szállított magyar fűrészelt fának okoztak természetes nyugati piacain elviselhetetlen versenyt.

Vagón-kilométerenként 23.2 fillért tesz ki ez a díjtétel s az államvasút azért állította be ezt a díjtételt, hogy a szállításhoz hozzájusson.

Pedig nehezen tudnók elképzelni, hogy veszteséges szállítás után az államvasút olyan erősen kapaszkodnék.

Ezzel szemben a magyar tűzifa vagón-kilométerenkénti szállítási költsége 100 kilométernél 54, 200 km-nél 36.5, 300 km-nél 28.7, 400 km-nél 23.2 fillér, tehát csak 400 km-es szállítás esetén éri el azt a kedvezményes díjtételt, amit a tranzitált külföldi fűrészáru élvez.

Az államvasúti és pénzügyi állásponthoz több kommentárt fűzni nem kívánunk.

Külön kell azonban megemlékeznünk arról a késhegyig menő küzdelemről, amit az erdőgazdaság érdekeinek védelmében a földművelésügyi minisztérium folytatott.

Az eleinte 2 hónapos, később 1 hónapos meghosszabbítások titka az volt, hogy a földművelésügyi minisztérium nem volt hajlandó a termelésnek filléres megterheléséhez sem hozzájárulni addig, amíg csak valami kilátás is volt arra, hogy a kedvezményt minden áldozat nélkül fenn lehet tartani.

Pedig ez az apró időszakokra történő többszörös meghosszabbítás már csak a bizonytalanság állandó érzése miatt is, kedvezőtlenül befolyásolta a termelési és értékesítési lehetőséget.

Az áldozat, amit végeredményében a minisztériumnak vállalnia kellett, a szállítási igazolványok 4 pengős díjmelése, amit a mostani beállítás mellett a termelő birtokosnak kell viselnie.

Ennek ellenében kaptuk meg az eddigi díjtételek 1 évre való meghosszabbítását, ami előreláthatólag lehetővé teszi azt, hogy az 1934/35. évi termelésű tűzifát ezzel a díjtétellel tudjuk piacra hozni.

Előző közléseinkben több ízben rámutattunk arra, hogy az államvasút által bemutatott különböző tervezetek a belföldi termelés egyoldalú megterhelését jelentették volna, amely megterhelés éppen a piactól legtávolabb fekvő s amúgy is nagy nehézségekkel küzdő gazdaságokat érintette volna legsúlyosabban.

Az átlagos megterhelés a belföldi fánál több, mint két és fél-

szerese lett volna a földművelésügyi minisztérium által most kényszerűségből vállalt tehertételnek és legelsősorban azokon a piacokon jelentkezett volna, ahol a belföldi termelésnek igen éles versenyt kell folytatnia a külföldi fával.

A földművelésügyi kormányzat által vállalt megoldás ezeket a hátrányokat kiküszöböli s a mérsékeltebb megterhelést egyenletesen osztja el a külföldi és az összes belföldi fa között.

Csak megnyugvással és köszönettel vehetjük tudomásul a földművelésügyi minisztériumnak ezt az eljárását, amivel minden lehető megtett a magyar termelés védelme érdekében és mindent megmentett, amit meg lehetett menteni.

Nem kívánjuk ezzel azt állítani, mintha a magyar erdőgazdaság helyzete annyira rózsás volna, hogy ez a vagónként 4 pengőt kitevő megterhelés már nem is játszanék szerepet.

Sőt ki kell jelentenünk, hogy a tűzifánál elérhető tiszta tőárnál elég súlyos százalék.

Ennek dacára megnyugvással kell vállalnunk azt, mert hiszen nemcsak a kalkuláció, a termelés biztonságát jelenti újabb 1 évre, de még mindig igen jelentékeny megtakarítás azokhoz az igényekhez képest, amiket ellenszolgáltatásképpen a mieinknél ügylátszik hatalmasabb intéző tényezők a Máv. részére követeltek.

Csak megismételjük ezért itt a köszönetet a földművelésügyi miniszter úrral és illetékes közegeivel szemben azért a szívós és kitartó küzdelemért, amivel ezt a megoldást elérniök sikerült.

2. Az új vadászati tilalmi rendelet.

Lapunk mai számában közöljük a földművelésügyi miniszter úrnak a vadászati tilalmi időnek részleges módosítására vonatkozó rendelkezéseit.

Őszintén megvalljuk, hogy a rendelkezésekkel nem tudunk száz százalékig egyetérteni.*

Legelsősorban a szarvastehénről kívánunk megemlékezni.

Mindnyájan igen jól tudjuk, hogy a szarvasok okozta károsítás különösen a tehénállomány túltenyésztése következtében már igen sok helyen nemcsak agitációs eszköz, de szomorú és komoly valóság.

* A cikk már ki volt nyomva, amikor az újabb módosító rendelet megjelent. Szerk.

Mint olyanok, akik hivatásszerű szeretettel viseljük szívünkön a vadászat érdekeit, akik a rajongásig szeretett erdőt el sem tudjuk képzelni megfelelő mértékű állati élet nélkül, sokszor mutattunk rá ehelyütt már arra, hogy a vadkár-kérdések mai nem helyes elbírálása rövidesen rengeteg ellenséget fog szerezni a vadászatnak és vadtenyésztésnek.

Ugyancsak rámutattunk arra, hogy a tilalmi idők helyes megváltoztatása ennek a kérdésnek a kiélezésén igen sokat enyhíthet.

Már pedig a szarvastehén tilalmi idejének a meghosszabbítása, véleményünk szerint, egyáltalán nem szolgálja ezt a célt.

Sőt nyíltan megvalljuk, nem is tudjuk a magunk gondolatmenetébe és a többi vadvédelmi intézkedés keretébe okozatilag sem beilleszteni.

Jóformán az összes vadnemeinknél a vadászati tilalmi idő úgy van beosztva, hogy a vad elsősorban a párzás és ivadéknevelés ideje alatt részesül védelemben.

A szarvastehén életében, tekintettel a hosszantartó vemhességre, csak egy időszakot tudunk olyannak elfogadni, amikor az előző bekezdés a védelmet feleslegessé teszi és pedig azt, amelyik a borjú legelőképességétől a tehén üzekedésének befejezéséig terjed.

Július vége felé már a szarvasborjú anyatej nélkül is meg tud élni s az ettől az időponttól október közepéig terjedő időben az anyaállat elpusztítása nem jelenti egyúttal a már látható, vagy már meglévő, de feltétlen anyai védelemre szoruló ivadék elpusztítását.

A rendeletmódosítás éppen ennek az időnek a túlnyomóan nagy részét veszi hozzá a tilalmi időhöz.

Meg tudtuk volna érteni azt, ha a január—februári szarvastehén-lelövést a rendelkezés betiltja, mert hiszen úgy hiszem valamennyien utálattal gondolunk arra, amikor az ezekben a hónapokban elejtett tehenek zsigereiben ott látjuk heverni a már erősen kifejlett borjút.

De véleményünk szerint még egy másik szempont is igazolta volna azt, hogy éppen korábbra tegyék a szarvastehén lelövésnek engedélyezését.

Az augusztus—szeptemberi idők azok, amikor az erdők és vágások jórészen elszáradt aljnövényzete, a megkeményedett, megfásodott hajtások már nem adnak a vízhez is nehezen jutó

vadnak megfelelő táplálékot s amikor ez az érfélben lévő, még nedvdús tengeriben, burgonyában, répában, takarmányfélékben stb. a leglényegesebb és legnagyobb károkat okozza.

S a kárt szenvedő területek tulajdonosai és vadászberlői egyaránt összetett kézzel kénytelenek nézni annak az állatállománynak a károsítását, amelyik vadászati szempontból is felesleges; sőt az erdőtulajdonos sem tud a ráháramló igen súlyos vadkárfizetési kötelezettségtől szabadulni, mert hiszen a felesleges szarvasteheneket nem áll módjában ebben az időben elpusztítani.

Ha egyszerűen az állattartó gazda szemével nézzük is a dolgot, vajjon mit szólnánk az olyan gazdálkodáshoz, amelyik a legalább is félig hizott állapotban lévő tehenet nem adná el a mézárósnak, ellenben megvárná azt az időt, amikorra az nemcsak le van soványodva, de már néhány hónap múlva le is borjazna.

Pedig ma a szarvastehénnél ez a helyzet.

De még a szomszédos erdei vadászat tulajdonosára is ez lenne az előnyösebb.

A bika ebben az időben még csak sötétben jár s ha a bögést jóval megelőző időben a teheneket a mezőgazdasági földeken zavarnák és lőnék, a bögés idejére azok visszavonulnának az erdőbe.

Nem váltana tehát ki a bögés idején a bika, amelyik ilyenkor csak a tehenek után jár s nem törődik a táplálkozással.

Nem értjük teljesen a muflon túlzott védelmét sem.

Erdőgazdasági szempontból, mint minden juh fajta, a legkártékonyabbak egyike. Végeredményében pedig nem lehet elvonni attól az erdőbirtokostól, aki ennek a nem őshonos vadnak a területén való megtelepedését nem kívánja, azt a jogot, hogy azt a területéről akár teljesen ki is pusztíthassa.

Hiszzen a megadott tilalmi idők keretén belül módjában és jogában áll ezt bármelyik őshonos vadfajjal is megtenni.

Nem tudjuk helyeselni a fácánra vonatkozó tilalmi rendelkezés módosítását sem teljes egészében.

A régi vadászati törvény augusztus 15-étől engedte meg a fácán-lelővést, nemre való tekintet nélkül.

Emellett a rendelkezés mellett is a fácánállomány az ország területén állandóan gyarapodott.

Ha nem is fogadjuk el azt, hogy a fácánnak tulajdonított károk okozója tényleg a fácán volna minden esetben, mert hiszen azoknak jóval több, mint felét nyugodt lelkiismerettel írhatjuk a varjuk és a galambfélék terhére, azt mégis el kell ismernünk, hogy a túlszaporított fácán, különösen a tenyésző helyeivel közvetlenül szomszédos területeken, úgy a friss vetésben, mint az érésben levő, vagy érett kukoricában is, igenis észrevehető károkat okoz.

Legalább is ezt a második károsítást úgyszólván teljes egészében ki lehetett volna küszöbölni akkor, ha a fácán-lelövést a rendelet szeptember 15-étől, nemre való tekintet nélkül, engedélyezte volna.

Készséggel elismerjük annak a lehetőségét, hogy az általunk javasolt megoldások esetén 1—2 év alatt 10, vagy talán 20%-kal is csökkenne ezeknek a vadnemeknek a mennyisége a Csonkaország területén.

Ezt az apadást azonban csak egészséges folyamatnak tudnánk minősíteni.

Pedig higgyék el nekünk nem erdész vadásztársaink, hogy mi, akiket a nagyvad vadászathoz, a muflon és fácántelepítéshez stb. a hivatáson kívül sokszázados tradíciók is fűznek, szintén szeretjük a bőségebb vadállományt.

Nem tudunk azonban eltérni attól a gondolattól, hogy a vadászat sokat hangoztatott közgazdasági szerepénél sokkal fontosabbnak tartjuk a belső meggyugvást, amit ezeknek a kérdéseknek a megfelelő megoldása hozna.

De meggyőződésünk ezenkívül az is, hogy csak megfelelő intézkedések által megteremtett, nyugodt légkörben tudnánk eljutni oda, hogy a vadászat különösen az idegenforgalom szempontjából tényleg számottevő tényezővé váljék.

Éppen ezért szükségesnek tartjuk, hogy nemcsak a tilalmi idők, de a vadkárok kérdése is megfelelően rendeztessék s ebből a szempontból is remélhetőleg rövid időn belül jöhet megfelelő javaslat.

Végül még egy kérés.

Adják ki az ilyen intézkedéseket idejében, mert bizony igen sok vadász csak 17-én értesült arról, hogy 16-án nem volt szabad szarvasbikát löni.

Lehet-e joggal kihágási eljárás alá vonni azt a vadászt, aki a vadászjeggyel együtt részére kiszolgáltatott hivatalos táblázat adataiban bízva, 16-án reggel szarvasbikát lőtt?

3. Tanulságok.

Egy évi tűzifatermés értékesítési időszakának a végén járunk és most, a második értékesítési kampány elején, időszerű lesz levonni a következtetéseket és a tanulságokat az elmúlt esztendő eredményeiből.

Ezek a tanulságok annál ékeesebben szólnak, mert a tűzifa értékesítésére már alig tudunk kedvezőtlenebb körülményeket elképzelni, mint amilyenek erre az ágazatra az elmúlt év alatt rénehezettek.

A gazdasági válság elmélyülése, az általános pénztelenség, a felvevőképesség csökkenése mellé még odasorakozott a rendkívüli enyhe téli időjárás és a kereskedelmi körök egyrészének az a törekvése, amellyel mindenáron be akarta bizonyítani a mai, részben kötött rendszer elhibázott voltát és tarthatatlanságát.

Bennünket a kérdés természetesen erdőgazdasági vonatkozásaiban érdekel és itt elsősorban a kérdésnek az erdőgazdasági termelésre vonatkoztatott anyagi oldala.

Azt meg kell állapítanunk, hogy dacára a rengeteg kedvezőtlen körülménynek, a tűzifa árszintjét, a mérsékelt haszonnal járó termelés lehetőségét teljes mértékben sikerült megmenteni és sikerült visszarántani az erdőgazdaságot annak az örvénynek a széléről, amelyik mellé az 1933. év végén és 1934. év elején felszínre került árak és vételmódózatok sodorták.

Kétségtelen azonban, hogy mint minden emberi elgondolás és cselekedet, ez sem tökéletes és vannak jogos kívánni valók, amelyeket a rendszer megdöntése, az elgondolás felborítása nélkül is ki lehet elégíteni.

Térjünk rá legelsősorban a bejelentések kérdésére.

Kétségtelenül megállapíthatjuk, hogy óriási különbségek vannak a gondosság mérvében, amivel az egyes termelők a bejelentési kötelezettségüknek eleget tesznek.

Távol áll tőlünk az, hogy az elméleti elgondolásoknak megfelelő métermázsáig pontos bejelentésekre gondoljunk.

Kétségtelenül meg lehet azonban állapítani az időközben

beállott és részben bejelentett, részben pedig kiderített változásokból, hogy a bejelentők tekintélyes százaléka egyáltalán nem gondol azokra a hátrányokra, amelyek a bejelentés valamennyire felületesebb kezeléséből az igazán pontos és lelkiismeretes bejelentőkre s akárhányszor magára a felületes bejelentőre is háramlanak.

Módját kellene valahogy ejteni annak, hogy a bejelentett készleteket kivétel nélkül megfelelően ellenőrizni lehessen és hogy a helyi szükségletre váró, illetőleg ennek kielégítésére felhasználható készletek ne szerepeljenek sehol és soha a szállítási igazolványok elosztásánál.

Itt van másodiknak a közszállítások kérdése, amely kérdés kezelése körül több ízben nemcsak felületességgel, de határozottan visszaélésszerű jelenségekkel is találkozunk.

A kormányrendeletkezés a közszállításokat teljesen különleges elbírálásban részesíti a kiszolgáltatásnál, ellenben elrendeli azoknak a kiadandó igazolványmennyiségbe leendő beszámítását.

Ennek azután az lett a következménye, hogy egyesek, akik az értékesítési idény kezdetén nagyobb mérvű közszállításhoz jutottak, később hónapokon át nem vehettek részt a magánszállításokban.

Véleményünk szerint, meg lehetne ezt a kérdést oldani úgy, hogy a közszállításokat csak abban az esetben részesítenék előnyben, amennyiben a szállító a megbízatást a megrendelés kézhezvételétől számított 8—10 napon belül bejelentené, s viszont ebben az esetben a közszállításra szánt tüzfamennyiséget éppen úgy kezelné a kirendeltség, mint a birtokos saját szükségletére vagy saját faraktárának ellátására szánt fakészleteit.

Bár az eljárás és kiosztás munkáját rendkívüli módon megnehezíti, mégis lehetne bizonyos mértékű különleges elbánást biztosítani a vékonydorong készleteken kívül a fülledés veszélyének kitett bükk és gyertyán-dorong fának is.

Őszintén megvalljuk, hogy a legnagyobb aggodalommal érintjük ezt a kérdést éppen amiatt a mérhetetlen felületesség miatt, amivel az ilyen kérdéseket a bejelentők majdnem kivétel nélkül kezelik.

Meggyőződésünk az, hogy ha az intézőbizottság külön figyelemztetés mellett adná is ki öt vagy hat egyenlő havi részletben

az ilyen készletek szállításához szükséges szállítási igazolványokat, a bejelentők minden lelkiismeretfurdalás nélkül használnák fel ezeket az igazolványokat más választékok szállítására.

Igen valószínű tehát, hogy emellett az eljárás mellett is megismétlődnék bizonyos idő múlva a panaszkodás, hogy az említett választékok füllednek, korhadnak és a termelőt ilyen és amolyan károsodások érik.

Mivel azonban ezek a készletek a bármily fanemű vékonydorong fából mindössze 6%-át, bükk és gyertyándorongból pedig mindössze 9%-át teszik ki az összes bejelentett készletnek, lényegében nem okozna erős változást, ha ezekre a készletekre az intéző bizottság 6—7 hónapon át magasabb kielégítési százalékarányt állapítana meg.

Természetes, hogy ebben az esetben ugyanilyen százalékarányt kellene megállapítani a Faforgalmi lehívásaira is.

Bizonyos mértékű változtatást lehetne eszközölni a kormányrendeletnek azon a kikötésén is, amelyik a kiadható igazolványok mennyiségének megállapítását minden olyan esetben, amikor a Faforgalmi Rt. lehívási kötelezettségének nem tud megfelelni, a minisztérium részére tartja fenn.

Ennek az eljárásnak a legnagyobb hátránya az, hogy az intézőbizottság ilyenkor csak javaslatot tehet, ellenben semminő intézkedésre nincs jogosítva.

Ez pedig mindig idővesztést jelent.

Véleményünk szerint ezen a kérdésen a következőkép lehetne segíteni.

Az októbertől január hónapokban az intézőbizottság havonta ne egy, hanem két ülést tartson és mindegyik ülésen csak az illető havi kontingens felének a kiadása felől hozzon határozatot.

Amennyiben a Faforgalmi Rt. az ülést megelőző hétköznapon megejtett elszámolás szerint nem adott volna a kötelező mennyiségre szállítási rendelkezést, az intézőbizottság a következő félhavi kvótának csak felét legyen jogosult kiadni mindaddig, amíg az egyensúly a kereslet és kínálat között megfelelően helyre nem áll és a Faforgalmi Rt. a lehívási kötelezettségeinek meg tud felelni.

Ebben az esetben el lenne kerülhető az, hogy túlzott aggodalomból kiadott nagyobb mennyiségű szállítási igazolvány követ-

keztében egyes termelők, illetőleg bejelentők, aránytalanul nagy százalékban jussanak szállítási igazolványhoz és esetleg hónapokon át legyenek kénytelenek a szállításokat szüneteltetni.

Előnye volna ezenkívül ennek a rendszernek az, hogy ezt a korlátoltabb mennyiségű szállítási igazolványt minden egyes igénylő már az intézőbizottság ülését követő naptól megkaphatná s nem kellene várni addig, amíg a kormányintézkedés ez igazolványok tekintetében leérkezik.

Mindezek az elgondolások tekintélyes munkatöbbletet jelentenek, de véleményünk szerint lényegesen csökkentenék azokat a panaszokat, amelyek ma a kötött forgalommal szemben felmerülnek.

Ha mindezekhez még hozzájárulna a kereskedelem túlzott védelmének megfelelő csökkentése és bizonyos fokú megértés és jóindulat, mind a két fél részéről, akkor véleményünk szerint a kötött forgalomnak majdnem minden hátrányát könnyen ki lehetne küszöbölni.

Mi úgy érezzük, hogy ha a kereskedelem, amelynek érdekeit a kormányzat olyan erős védelemben részesítette, hogy a Faforgalmat a fogyasztók közvetlen kielégítésétől úgyszólván eltiltotta, nem pusztán ellenséges szemmel nézné a dolgot, hanem számolna azzal, hogy a Faforgalmi eladásainak és szállításainak megkönnyítése az ő egyéb vételük megmozdítását is lehetővé teszi, másrésztől nehezebb konjunktúra idején a Faforgalmi Rt. sem ragaszkodnék feltétlenül a részére megállapított átlagos haszonkulcs feltétlen eléréséhez: akkor a kérdést az adott kerek között meg lehetne oldani úgy, hogy méltánytalanságról, jogsérelemlről való panaszkodásra még alkalom sem nyílnék.

Véleményünk szerint mindezeket a kérdéseket néhány óra alatt el lehetne intézni, ha mind a két fél azzal a szándékkal ül le a tárgyaló asztalhoz, hogy nem a rendszer megbuktatása, hanem annak helyes kifejlesztése a cél.

A tökéletes végrehajtás azután csak azon fog mulni, megadják-e a lehetőséget a komoly és hatékony ellenőrzésre, ami — véleményünk szerint — éppen azoknak volna elsőrendű érdeke, akik kötelezettségeiknek mindenkor komolyan iparkodtak eleget tenni.

4. Az első félév fabehozatali mérlege.

Ide iktatjuk az 1934. és 1935. évek fabehozatali mérlegének összehasonlítását mennyiség és érték szerint csoportosítva.

Fabehozatalunk mennyisége az 1934. és 1935. évek első felében.
10.000 kg kocsirakományokban.

	1934	1935	Az 1934. évvel szemben	
			több	kevesebb
Tüzipfa --- -- -- -- --	9.011	5.417	—	3.594
Faszén --- -- -- -- --	1.585	1.203	—	382
Bányafa --- -- -- -- --	3.151	3.753	602	—
Gömbölyű fenyőfa --- -- --	5.613	5.488	—	165
Gömbölyű lomfa --- -- --	705	724	19	—
Hegyezett karó --- -- --	37	32	—	5
Bárdolt fenyőfa --- -- --	3.788	3.009	—	779
Vasúti talpfa --- -- --	94	177	83	—
Kádárfa --- -- -- -- --	20	37	17	—
Bognárfa --- -- -- -- --	14	37	23	—
Fűrészelt fenyőfa --- -- --	14.616	11.306	—	3.320
Fűrészelt lombfa --- -- --	613	372	—	241
Összesen --- -- -- -- --	39.257	31.515	744	8.486

Fabehozatalunk értéke az 1934. és 1935. évek első felében.

Érték 1000 pengőben.

	1934	1935	Az 1934. évvel szemben	
			több	kevesebb
Tüzipfa --- -- -- -- --	1.562	911	—	621
Faszén --- -- -- -- --	967	693	—	274
Bányafa --- -- -- -- --	874	1.137	263	—
Gömbölyű fenyőfa --- -- --	2.012	1.819	—	193
Gömbölyű lomfa --- -- --	274	301	27	—
Hegyezett karó --- -- --	21	17	—	4
Bárdolt fenyőfa --- -- --	1.981	1.508	—	473
Vasúti talpfa --- -- --	33	64	31	—
Kádárfa --- -- -- -- --	27	50	23	—
Bognárfa --- -- -- -- --	8	32	24	—
Fűrészelt fenyőfa --- -- --	11.234	8.723	—	2.511
Fűrészelt lombfa --- -- --	455	361	—	94
Összesen --- -- -- -- --	19.448	15.646	368	4.170

A visszaesés a múlt évvel szemben úgy mennyiségben, mint értékben majdnem 22%.

Legjelentősebb tételek ebből a szempontból a tűzifa- és a fűrészelt fenyőfa-behozatal csökkenése, ami az előbbinél 40, az utóbbinál közel 24%-ot tesz.

Kétségtelenül megállapíthatjuk, hogy tisztán az ellátás szempontjából erre a 40%-kal leapadt mértékű tűzifára sem volt szükség, mert hiszen a ma meglévő száraz tűzifakészletek mennyisége még mindig meghaladja az összes behozott mennyiséget.

Csak a külforgalommal kapcsolatos egyéb kérdések azok, amelyekkel ezt az erősen lecsökkentett behozatalt is alá lehet támasztani, amelyik ebben az évben nem érte el 10%-át sem az 1928—29. évek azonos időszakaiban behozott famennyiségnek.

Hogy a friss termelésű tűzifa fogyasztására milyen befolyása lesz ennek a behozatálnak, azt majd csak a jövő év hasonló időszakában tudjuk elbírálni.

Mindenesetre örömmel látjuk azt, hogy a fenyő fűrészáru-behozatal 24%-os csökkenésével szemben a gömbölyű fenyőfa-behozatal nem egészen 3%-kal apadt, ami arra mutat, hogy a hazai fűrészipar foglalkoztatásának fontosságát ma már az intéző körök is felismerik.

5. A műfaszállítási díjkedvezmény.

1933. évi áprilisától a magyar termelésű fűrészelt, bárdolt, ácsolt vagy hasított fa a m. kir. államvasutak vonalain mérsékelt szállítási díjkedvezményt élvezett.

Ez a díjkedvezmény csak bizonyos megállapított állomásokra terjed ki és 150 km-es szállításnál 5%-os díjkedvezményvel kezdődve, 400 km-nél érte el kb. a 33—34%-os szintet, ami a nagyobb távolságokra is változatlanul megmaradt.

Ez évi március hó elejétől kétszer egyenként kéthónapos, azután pedig kétszer egyenként egyhónapos időtartamra hosszabították meg a kedvezményt, legutóbb ez évi szeptember hó végéig.

Az utolsó meghosszabbításhoz azonban azt a megjegyzést fűzték, hogy a kedvezmény további meghosszabbítására a magyar termelés nem számíthat.

A kijelentés ismét egy olyan rejtvénye a gazdaságpolitika előrelátásának, a magyar termelés támogatásának, amit mi paraszti eszünkkel felmérni és belátni nem tudunk.

Csak egy kis összehasonlítást teszünk.

A külföldi termelésű fűrészelt fa és parkettfríz Sátoralja-újhely határtól Gyékényes határig 538 km-es szállításért 128 pengő fuvardíjat fizet.

A magyar birtokon, magyar munkaerővel termelt, magyar fogyasztónak leszállított fűrészáru ugyanerre a távolságra 240 pengő fuvardíjat fizet, tehát 10.000 kg-ként 112 pengővel többet, ami igen enyhe számítással tömör m³-ként 8.5 pengő fuvardíjtöbbletnek felel meg.

Vagy ha a szállítási távolságokat hasonlítjuk össze a magyar termelésű, magyar fogyasztónak szánt áru 130 km-es fuvarért, ugyanannyi fuvardíjat fizet, mint amennyit a külföldi termelésű, külföldi fogyasztónak szánt áru 538 km után.

Záhony határtól Szentgotthárd határáig (642 km) a külföldi áru 149 pengő fuvardíjat fizet, míg a magyar áru fuvardíja ugyanerre a távolságra 269 pengő, vagyis 120 pengővel több, ellenben a 149 pengős fuvardíjjal a magyar termék a termelési helytől legfeljebb 190 km távolságra juthat el.

Ugyanakkora szállítás esetén a díjkülönbözet tömör m³-ként meghaladja a 9 pengőt.

Ha pedig az egyenlő fuvardíjakat vesszük, akkor azonos fuvardíj mellett, ugyanazért a pénzért, a külföldi fát a külföldi fogyasztó részére 3.4-szer, illetőleg több, mint négyszer akkora távolságra viszi el az államvasút, mint a belföldi fát a belföldi fogyasztónak.

Igaz, hogy a magyar fogyasztó és a magyar termelő ezeken a terheléseken felül még az összjövedelemnek legtöbbszörre több mint 50%-át leadja az államkincstár részére adóban és illetékben.

Az is igaz, hogy a magyar termelés azokon a fogyasztópiacokon, amelyeket az árkedvezményben részesített, nagyobb szállítási távolságokkal tud elérni, szemben találja magát annak a külföldi árunak a versenyével, amelyiket a fogyasztóhelyig hasonlíthatatlanul kisebb magyar fuvardíj terhel.

Igaz az is, hogy enélkül a kedvezmény nélkül a 150 km-t meghaladó távolságokra a magyar áru egyáltalán nem tudna el-

jutni, sőt a legtöbb helyről még a fővárost sem tudná elérni, mert ez a piac nyakig van víziúton negyedrészt akkora tarifával szállított külföldi termékekkel.

Az intézkedést kísérő kommentárból azonban úgy látjuk, hogy a döntésre hivatott tényezők egy része ezeket a körülményeket belátni nem kívánja.

Reméljük, hogy a kísérőképpen elhangzott ígéret, illetőleg fenyegetés nem válik valóra.

Amennyiben azonban mégis megtörténnék, előre is biztosíthatjuk az intéző köröket arról, hogy a magyar termelvényeknek a rövidebb szállítási távolságokra való kényszerítése apasztani fogja az államvasutaknak annyira és annyiszor előtérbe állított forgalmát, csökkenteni fogja a bevételét és még több helyről fogja a vasúton hozott magyar árut a hajón szállított külföldi áru kiszorítani.

A magyar fűrészek és famegmunkáló telepek munkásainak jórésze pedig, a tervgazdálkodás nagyobb dicsőségére, kenyér nélkül marad.

